

PETR STRNAD 34 LET

Mám malou dceru, a tak se místo divadelního repertoáru věnuju tomu domácímu – na programu máme Kolo kolo mlýnský, Ptačí tanec nebo Zlatou bránu. I tak na mě dohlíží odborné oko mé manželky, též členky Baletu Národního divadla. Napadá mě představení Sóló pro nás dva, které se na Nové scéně plánovalo na konec této sezony. Kéž bychom už mohli stát na jevišti! Potlesk diváků je pro mě něco úžasného – chybí mi to, nebudu lhát.

Doma cvičím denně, a když necvičím, chodím se psem, což je nutnost, ale divadlo to zkrátka nenahradí. Na druhou stranu jsem velmi vděčný za čas strávený s rodinou, dcera je teď v jednom z nejhezčích období. Když usne, vytáhneme se ženou šicí stroj a stejně jako celý národ šijeme roušky, a tak aspoň špetkou přispějeme někomu, kdo to potřebuje.

LABUTÍ JEZERO

Jednomu poslouží rám dveří, dalšímu kuchyňská linka a třetí vyskočí na terase až nad střechy domů. Členové a členky Baletu Národního divadla nevystupují na jevišti, ale tréninku se nevyhnou. A tak cvičí a cvičí. Doma.

**MONIKA
HEJDUKOVÁ**
34 LET

Takovouhle facku jsme trošku potřebovali. Je to dobrý vzkaz pro budoucnost, pro děti, že nemůžeme mít všechno, co chceme, a že může přijít něco, co nás položí. O to víc se my tanečnici budeme těšit do práce. Na neděli o Velikonocích jsme přichystali Baletní gala a jsem ráda, že kolegy můžu vidět aspoň na obrazovce. Z Prahy už jsem odjela na venkov, pomáhám mámě na zahradě a běhám za dvouletým synem – to je dobrá posilovna. Kromě pohybu v přírodě se snažím trénovat půl hodiny denně. Šéf byl tak hodný, že nám domů zařídil baletizol, přenosnou baletní podlahu, na které to neklouže. Někdy se zavřu v obýváku, a když se nikdo nedívá, pustím si hudbu a tančím. Kupuju jídlo od místních majitelů restaurací, abych je podpořila, a těší mě, že jsem vytáhla ze skříně starší oblečení, které jsem nosila před porodem. Je jako nové, a móda se přece vrací!

V OBÝVÁKU

MATHIAS DENEUX 31 LET

Nejsem ani politik, který musí rozhodovat, ani lékař, který pomáhá nemocným.

Myslím, že jsem na světě proto, abych bavil lidi a odváděl je od starostí. Když se mi to na jevišti daří, jsem šťastný – a právě to mi teď chybí. Chybí mi pocit, který mám, když po představení spadne opona a já si řeknu, že jsem ze sebe vydal úplně všechno, a hlediště to vnímalo. Ještěže máme sociální sítě, aspoň tam se teď snažím kamarády rozesmát a předat jim pozitivní vzkaz. Obleču si nějaký kostým, namaluju se a vytvořím video, které jim pošlu. Tancem žiju, ale svět baletu je velmi tvrdý. Když dostanu roli, jsem nadšený, a když ne, cítím se jako páté kolo u vozu. A pak přijde globální pandemie a člověku dochází, že tyhle každodenní boje jsou malicherné. Mám dvě nohy, můžu chodit, mám skvělou rodinu a přátele, a to je hlavní. A když se mi na jevišti nebo přes internet podaří vykouzlit úsměv, byť jen u jediného člověka, svůj boj jsem vyhrál.

MAGDALENA MATĚJKOVÁ 30 LET

Kondici si udržuju hlavně dlouhými cyklovýlety, stýkám se jen s rodinou a jsem ráda, že na sebe máme čas – maminka je vášnivá cyklistka. V Praze bydlíme blízko Šárky a je skvělé, že můžeme snadno do přírody. Cvičím ráno a někdy i večer a občas přidám jógu, které se věnuju už od osmnácti. Má s baletem mnoho společného. Není to jen mechanická rutina jako ve fitnesscentru, ale kultivace celého člověka, těla i hlavy, naučí vás koncentraci a sebeovládání. To se hodí i teď, kdy se bojíme o zdraví všech, ale nechci se nechat strachem ovládat, protože když se člověk něčeho bojí moc, vlastně to k sobě přitahuje. Taky víc čtu, třeba psychologii, Stanislava Grofa. Je těžké, když se nemůžeme stýkat s lidmi a normálně pracovat, začíná mi to chybět. Už se těším na Mosty času Jiřího Kyliána. Naopak mě povzbuzuje, jak se Češi jako národ semkli a začali si pomáhat, to je krásné a překvapilo mě to.

NIKOLA MÁROVÁ 39 LET

Když se divadlo zavřelo, první týden jsem doma odpočívala po náročném představení Oněgina, ale jakmile bylo jasné, že pauza bude delší, pomalu jsem začala cvičit. Poprvé v životě jsem zkusila i pilates a jógu! Náš šéf Filip Barankiewicz pak založil na Whatsappu společný chat pro celý taneční soubor a mně připadalo úžasné, jak se všichni semkli. Teď jsou v divadle tréninky v miniskupinkách, s rozestupy a rouškami. Snažíme se trošku si udržet kondici. Několik měsíců bez pohybu, to je pro profesionálního tanečníka děsivá představa, zvláště pro mě, když už mi není dvacet ani třicet – těžko bych se pak dostávala do formy. Jsem ale pozitivní člověk a vždycky se snažím vidět to lepší. Těší mě, že jsem víc se synem, chodíme do přírody. A navzdory tomu, že pro mnoho lidí jsou okolnosti tragické, přírodě se ulevilo – vždyť už volala o pomoc. Kdo by například normálně omezil leteckou dopravu? Nesmíme propadat depresi.

PATRIK HOLEČEK 26 LET

Těší mě velikonoční Baletní gala přenášené Českou televizí. Myslím, že na ten večer nikdo z nás nezapomene. Večer bez diváků... Je to moc hezky vymyšlené – tančím s Ayou Watanabe, což by se mi normálně možná nepodařilo, protože v souboru je nás přes osmdesát a většinou každý tančíme s jiným partnerem. Je to tedy hezké zpestření, štěstí v neštěstí. Mám malý byt a cvičit můžu, ale omezeně, nedá se to srovnat s celodenním tréninkem a posilovnou. Chodím aspoň víc ven, do míst, kde jsem vyrůstal. Vrací se mi dětské vzpomínky. Nestěžuju si. Jsem zaměstnaný v Národním divadle, mám nějaké zázemí. Lidé jsou na tom daleko hůř, třeba živnostníci nebo tanečníci na volné noze. Jsou ve velmi obtížné situaci, což mě mrzí. My jen nemůžeme dělat, co máme rádi, tedy vystupovat před publikem. Už teď se těším na balet Marná opatrnost, je v něm lehkost, divák odchází s úsměvem.

KRISTÝNA NĚMEČKOVÁ 31 LET

Překvapilo mě, jak rychle se náš život může úplně změnit a že to postihlo celý svět. Je to výjimečná a smutná situace, mnoho lidí denně umírá, onemocní, nemůžou pracovat, přicházejí o živobytí. Já se tohle období snažím brát jako možnost „zkusit dělat věci jinak“, řešit jiné problémy, soustředit se na každodenní maličkosti, uspořádat si svůj vnitřní svět a hlavně být v kontaktu s blízkými, i když většinou na dálku. Cvičím u komody, chodím do přírody, ale pohybové vybití vidím i v domácích pracích. Moc se těším, až si znovu zatančím v choreografiích Gods and Dogs a Bella Figura v Mostech času od Jiřího Kyliána nebo „novinovou dívku“ z představení Kafka: Proces. V příští sezoně mě zaujala novinka Forsythe–Clug–McGregor. Věřím, že každá změna je dobrá. Může to být příležitost vypnout, a až to přejde, restartovat se a vrátit se – nebo i ne – k dřívějšímu životu a žít ho hodnotněji.

ALINA NANU 29 LET

Stýská se mi po všech představeních a na všechna se těším! Teď ale беру věci tak, jak jsou. Hlavně aby byla opatření užitečná a lidi byli co nejzdravější. Je jasné, že při domácím cvičení, kterému se teď věnujeme, není cílem špičková fyzická kondice, nicméně máme způsoby, jak se udržet ve formě, i když jsme doma. Lehký trénink, který se vejde do obýváku, místo tyče židle nebo kuchyňská linka, protahování. V sezoně mají tanečníci často úrazy, pořád je něco bolí, mají různé potíže, takže teď, když máme čas a prostor, můžeme věnovat víc pozornosti svému tělu, regeneraci. Musím si jen dávat pozor, abych si udržela denní řád a chodila spát v rozumný čas. Bývám na terase a občas mi přijdou z ulice zamávat kamarádi z okolí. Procházím se taky v blízkém parčíku a těší mě každý den, kdy svítí slunce. I s rouškou se tam můžu nadechnout. Mám pocit, že celý svět se na chvíli zastavil.

